Oláh András

kirostált emlék

számla vagy – tartozás – üres postaláda
leltárjegyzékedben minden emlék gyáva
zsugori a csönd de fölriaszt most mégis
tépett álmainkhoz fércel antitézist

kivonás maradt az egyetlen művelet
tompa a jelen s a tegnap is szürke lett
a remény sziklája szakadékba billent
az idő is megcsal és betemet mindent

üresjárat

tompa a felszín
nem mozdul a nyelv a száj
szikkadt tekintet bámul a semmibe
tompulnak az érzékek
bénít az erek lomhasága csüggesztenek
a kontroll alá vont szavak
megfáradt az akarat
a gerincen hideg izzadtság csorog
üresjárat ez fals szédület
szaporodnak a gátak a torlaszok
titkok alagútjain evakuálom
zátonyra futott emlékeinket
kapitulál a rémült idő de a zsibbadó
fényben is szorítom a kezed
és nem engedem elszökni szomorú
tekinteted